

Ἐνθάδε ὁ ἄσπετος Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφέρων **Α 1 β.** 3) Ἀναδίδω, ἐκβάλλω Εὐβ.(Πλαταν.): Ἀνεβάσει γλάρα αὐτὸ τὸ σπῖτι (γλάρα = ὑγρασία). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχύνω 1.

***ἀνέβαιμα** τό, ἀνάβαιμα Α.Ρουμελ.(Σωζόπ.) ἀνήβαιμαν Πόντ.(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβαίνω.

1) Ἀνάβασις ἐνθ' ἀν.: Τῇ δέντροῦ τ' ἀνήβαιμαν κολάειν (ἡ ἀνάβασις ἐπὶ τοῦ δένδρου εἶναι εὐκόλος) Τραπ. Παροιμ.

Κάθε ἀνάβαιμα ἔχει καὶ τὸ κατάβαιμα

(ὅταν τὴν εὐτυχίαν διαδέχεται ἡ δυστυχία. Πβ. καὶ μεσν. παροιμ. παρὰ Μιχ. Γλυκ. Στίχοι Γραμματ. 363 (ἔκδ. ÉLegrand Biblioth. 130), «τοῦτο τὸ ἀνάβα τὸ γοργὸν ἔχει καὶ ὁξὺν κατάβα») Σωζόπ. 2) Ἡ ἀνάβασις τῆς ζύμης Πόντ.(Τραπ.): Ἀκόμαν 'κὶ φαίνεται τῇ ζουμαρί' τ' ἀνήβαιμαν.

ἀνεβαίνω, ἀναβαίνω Ἡπ.(Κούρεντ.) Θράκ.(Καλλιπ.) Καπλ.(Ἀξ.) Κύπρ. Πόντ.(Κοτύωρ.) Σέριφ.—Κορ. Ἄτ. 5,15 ΔΣολωμ. 11 ἀναβαίν-νω Ἀπουλ. ἀνεβαίνω κοιν. καὶ Πόντ.(Ἰφ. Τραπ.) ἀνεβαίν-νω Ἀπουλ.(Καλημ.) Καλαβρ.(Μπόβ.) ἀνεβαίν-νον Χίος(Μεστ.) ἀνεαίνω Κάρπ. ἀνεαίν-νω Ἀπουλ.(Καλημ.) Κάρπ. Κάσ. Κύπρ. ἀνιβαίνον βόρ. ἰδιώμ. ἀνηβαίνω Κύμ. Λευκ. Μεγίστ. Πόντ.(Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Σύμ.—Λεξ. Μπριγκ. ἀνηβαίνον Εὐβ.(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀνηβαίν-νω Χίος (Καρδάμ.) ἀνηαίνω Μεγίστ. Χίος ἀνηβαίν-νον Καλαβρ.(Μπόβ.) ἀν'βαίνον Ἡπ.(Ζαγόρ.) Λέσβ. ἱναβαίνω Χίος ἱνεβαίνω Α.Ρουμελ.(Σωζόπ.) Θεσσ.(Ὀλυμπ.) Κάσ. Προπ.(Ἀρτάκ.) ἱνεβαίν-νω Κύπρ. Ρόδ. Τήλ. ἱναβαίνον Μακεδ. ἱνεβαίνω Πόντ.(Ἀμισ.) Σύμ. ἱνεβαίν-νω Σύμ. ἱναίν-νω Ρόδ. ἱναίνον Τσακων. Παρ. ἀνεβαίνιζα Καπλ.(Σίλατ.) Προστ. ἀνάβα Μακεδ. Μέσ. γ' προσ. ἀνεβίεται Πόντ.(Οἶν.)

Τὸ μεσν. ἀνεβαίνω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβαίνω. Τὸ ἱναίν-νω ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἱναίν-νω. Διὰ τὸν τύπ. ἱναίνον ἰδ. HPernot Dial. Tsakon. 271.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι κοιν. καὶ Ἀπουλ.(Καλημ.) Καλαβρ.(Μπόβ.) Καπλ.(Ἀξ. Σίλατ. κ. ἀ.) Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.): Ἀνεβαίνω 'ς τὸ βουνὸ - 'ς τὸ δέντρο - 'ς τὸ δῶμα κττ. Ἀνεβαίνει ὁ ἥλιος - τὸ θεομόμετρο κττ. κοιν. Ὁ νεὸς ἐνέη 'ς τὸ οὐνιν (βουνὸ) Κάρπ. Μὴν ἀν'βαίν' 'ς τὸν δέντρον Ἡπ.(Ζαγόρ.) Ἀνήφ'κα 'ς τὸν καμπαναριὸ αὐτόθ. Ἀνηβαίνομε πάνον 'ς τὴν σουτσέα Εὐβ.(Αὐλωνάρ.) Νέβα πάνον Ρόδ. Ἀνάβα πάνον Μακεδ. Ἐνήβα ἐπάν' 'ς σὸ δέντρο Ὁφ. Ἐνήβα ἀπάν' 'ς σὴν πέτραν Τραπ. || Φρ. Ἀνέβηκε τὸ αἶμα 'ς τὸ κεφάλι του - 'ς τὸ πρόσωπό του (ἐξήφθη, ὠργίσθη) κοιν. Ἡ λαλία τ' 'ς σὸν οὐρανὸν ἀνηβαίνει (ἐπὶ τοῦ ἰσχυρῶς κραυγάζοντος) Κερασ. || Παροιμ. φρ. Ἀνέβ'κι οὐ γάιδαρους 'ς τὰ κιραμίδια (ἐπὶ τῶν εὐπίστων) Στερελλ.(Ἀκαρναν.) || Ἄσμ.

Γιὰ νάβα, βρὲ ναυτοπούλλο, ἀπάνω 'ς τὸ κατάρτι.

Παιζωγελῶντας νάβαινε, κλαίγοντας καταβαίνει Χίος

Ἐμπαίν-νει μέσ' 'ς τὸ σπῖτι του, 'ς τὴ γλῆνη τ' ἀνεαίνει, ἀνεκουφᾷ τὸ πόπλωμα, φιλᾷ κὶ ἀνεφιλᾷ το

(πόπλωμα = πάπλωμα) Κάρπ.

Ἀγὲ-Νικόλα τῶν Μυρῶν μὲ τὰ ψαρὰ τὰ γένεια, σὰν θ' ἀνηβαίνει 'ς τὰ πανηγιά, νά με τὸν ἔχης ἔννοια

Μεγίστ. Μέσ. κατὰ γ' πρόσ. Πόντ.(Οἶν.): Ἀτοῦ ἀπάνον 'κ' ἀνεβίεται (ἀντὶ 'κὶ ἀνεβίεται, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεβῇ τις). Καὶ μετβ. ἀνέρχομαί τι κοιν. καὶ Πόντ.(Κερασ.

Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.): Ἀνεβαίνω τὸ βουνὸ - τὴ ράχι - τὴ σκάλα κοιν. Ἀνηβαίνω τὰ σκάλας Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Τῇ σκάλα π' ἀνεβαίνεις ν' ἀνέβαινα κ' ἐγώ, σὲ κάθε σκαλοπάτι νὰ σὲ γλυκοφιλῶ

Κρήτ.—Ποίημ.

Θαμποφέγγει κἀνέν' ἄστρο | καὶ ἀναδεύοντο μαζί ἀναβαίνοντας τὸ κάστρο | μὲ νεκρώσιμη σιωπῇ

ΔΣολωμ. 11. 2) Αἶρομαι εἰς ὕψος, ἀνυψώνομαι σύνθηθ.: Ἀνεβαίνει ὁ τοῖχος - τὸ χτήριο. Ἀνεβαίνει τὸ καζάνι - τὸ ποτάμι (βραχυλ. ἀντὶ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ - τοῦ ποταμιοῦ). Ἀνεβασμένα νερά. 3) Ὑφίσταμαι τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ζυμοῦμαι κοιν. καὶ Πόντ.(Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.): Ἀνέβηκε ἡ ζύμη - τὸ προζύμι - τὸ ψωμί κοιν. Ἀνέφ'ται τὸν ζ'μάο' Λέσβ. Τὸ ζουμάο' ἐνέβεν Κοτύωρ. Ἀλ-λογκομ-μαίν θέλουν ν' ἀνηβοῦν τὰ ψωμιά Σύμ. ἱναίν-νον τὰ ψωμιά Ρόδ. || Ἄσμ.

Ἀνήβαινε προζύμι, κατήβαινε σκαφίδι,

κοράσια τὸ ζυμώνουν, μὲ μάνα μὲ πατέρα

Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω **Β 15**, ἀναζυμώνω 2, φουσκώνω.

4) Προχωρῶ, προβαίνω Τήν.—Ιδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 84: Ἀνεβαίνει ἡ μέρα Τήν. Ἡ νύχτα ἀνεβαίνει Ιδραγούμ. ἐνθ' ἀν. 5) Προάγομαι, προβιβάζομαι, ἐν τῇ σχολικῇ γλώσσῃ Μήλ.: Ὁ γιὸς μ' ἀνέβηκε 'ς τὴν παραπάνω τάξι. 6) Ὑπερτιμῶμαι κοιν.: Ἀνέβηκε ἡ ζάχαρι - τὸ νοῖκι - τὸ ψωμί. Ὅλα τὰ πράγματα ἀνεβαίνουν κάθε μέρα κοιν. Τὰ μεροκάματα εἰν' ἀνεβασμένα πολλαχ. 7) Συμποσοῦμαι, ἐπὶ λογαριασμῶν κοιν.: Ἀνέβηκε ὁ λογαριασμός ἐκατὸ δραχμῆς. Ἡ προῖκα τῆς μετοχῆς, ἐπιπλα καὶ ροῦχα ἀνεβαίνει ἐκατὸ χιλιάδες. Τὸ χρέος ἀνεβαίνει σὲ δέκα χιλιάδες κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λαογρ. 9 (1926) 361 «ἀνέβη δὲ ἡ προῖκα τοὺς ἐξήντα μυριάδες». 8) Γίνομαι σφοδρότερος, ἐντείνομαι κοιν.: Ἀνεβαίνει ὁ πυρετός - ἡ ζέστη - τὸ κρύο κοιν. Ὅσ' ἀνεβαίνει ἡ μέρα, ἀνεβαίν' ἀγέρας (ἀντὶ ὁ ἀγέρας) Τήν. 9) Ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἀσθμαίνω Πελοπν.(Λακων.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφέρων **Α 1 β.**

10) Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι Κύθν.: Ὁ δεῖνα λείπει 'ς τὸ δεῖνα μέρος τοῖς θ' ἀνέβη τὸν ἄλλο μῆνα Κύθν.

Β) Μετβ. 1) Ἐπιβαίνω τινὸς Ἡπ.(Κούρεντ.) Θράκ.(Ἀδριανούπ. Καλλιπ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Μακεδ.: Ἐπειδὴ ἀνέβ'κε ὁ Χριστὸς τὸ μονάρι, τὸ βλόησε νὰ μὴ γεννάη Σηλυβρ. Ἡ ἀλιποῦ ἀνέφ'κι τὸν γάιδαρον κὶ ἄρχιμι νὰ πααίτ' Ἀδριανούπ. || Παροιμ. Τὸ χαμηλὸ τὸ γάδαρο οὐλοῖ τὸν ἀνεβαίνοντε (τὸν ἀνίσχυρον πάντες ἀδικοῦν) πολλαχ. Συνών. καβαλλαρώνω, καβαλλήκω, καβαλλικεύω, καβαλλῶ.

2) Ὁχεύω Ἡπ.(Κούρεντ.) Θράκ.(Σαρεκκλ.): Ὁ πεῖ νὸς ἱνέβ'κε μὴ ὄρνιθα Σαρεκκλ. Ἡ κόττα ἀναβαίνει Κούρεντ.

ἀνέβασι ἡ, Θεσσ.(Ἀλμυρ.) Νάξ.(Ἀπύρανθ.) Πελοπν.(Κορινθ. Λακων. Μάν.) Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) Ρόδ. Σύρ. κ. ἀ.—Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ. Βλαστ. ἀνέβας' Σαμοθρ. ἀνέβας' Ἰμβρ. ἀνήβαςι Πόντ.(Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάβασις. Ὁ τύπ. ἀνήβαςι καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀνάβασις, ἄνοδος Πόντ.(Κερασ. Οἶν.)—Λεξ. Βλαστ.: Ἀνέβαςι τοῦ βουνοῦ Κερασ. β) Ἀνωφέρεια Πελοπν.(Κορινθ.): Ὁ δρόμος ἔχει ἀνέβαςι. γ) Μεταφ. πρόοδος Θεσσ.(Ἀλμυρ.) Σύρ.: Φρ. Εἶμαι 'ς τὴν ἀνέβαςι (προοδεύω) Ἀλμυρ. Ἀνέβαςι τσαιροῦ (εὐτυχεῖς χρόνοι, χρυσοῦς αἰὼν) Σύρ. 2) Ἡ ζύμωσις τοῦ φυράματος, τὸ φούσκωμα τῆς ζύμης Πόντ.(Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ ζουμάο' ἐν' 'ς σὴν ἀνέβασιν Κοτύωρ. Οὕς νὰ γίνεται ἀνήβαςι, τὸ φουρνὶν θὰ ξάφτ' (ἔως ὅτου γίνῃ ἡ ζύμωσις, ὁ φούρνος θὰ πυρακτωθῇ) Χαλδ. 3) Ἀσθμα, δύσπνοια (ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἡ

δύσκολος αναπνοή προξενεί ανύψωσιν τοῦ στέρνου) Ἰμβρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κορινθ. Λακων. Μάν.) Ρόδ. Σαμοθρ. Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ἐχω μὴν ἀνέβασιν Ἀπύρανθ. Μάν. Ὁ ἄρρωστος δὲν πάει καλά, ἔχει ἀνέβασιν Κορινθ. Τὸν ἤρτι ἀνέβαδ' κὶ δὲ δουρεῖ ν' ἀνισάτ' Ἰμβρ. Τὸν πιάσι ἡ-γ-ἀνέβασ' Σαμοθρ. Συνών. ἄνασμα 1, ἀνεβασούρα, ἀνεβάτης 3, ἄσμα.

Πβ. ἀνέβα, ἀνεβασιά, ἀνέβασμα, φούσκωμα.

ἀνεβασιά ἡ, ἀνεβασία Πελοπ. (Μάν.) Πόντ. (Χαλδ.) ἀνεβασίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνηβασίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνεβασιά Ἀνδρ. Βιθυν. Κάλυμν. Κύπρ. Πελοπ. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεβασιά Κάμπ. ἀνεβασιά Εὐβ. (Κάρυστ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀνιβαδᾶ Ἰμβρ. ἀναασιά Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβαίνω.

1) Ἀνέβασιν 1, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) β) Ὁδὸς ἀνωφερῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: Εἶδ' ἀνεβασεῖς εἶν' εἰοῦτες! Ἀπύρανθ. Ἀνεβασιά τοῦ βουνοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεβασά καὶ ὡς τοπων. Ἀπύρανθ. 2) Ἀνέβασιν 3, ὁ ἰδ., Ἀνδρ. Βιθυν. Ἰμβρ. Κάλυμν. Κάμπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Μάν.): Ἐχω ἀνεβασία Μάν. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἕπνος, εἶναι ἀνεβασιά Βιθυν.

Πβ. ἀνέβα, ἀνέβασιν, ἀνέβασμα, ἀνεβασούρα, φούσκωμα.

ἀνέβασμα τό, ἀνέβαγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀνέβαγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀνέβασμα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀνέβασμα Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνέβασμα Κυδων. ἀνέβασμα Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνέβασμα Μεγίστ. ἴβασμα Ρόδ. ἴβασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀνάβασμα. Ὁ τύπ. ἀνέβασμα καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀνέβασμα καὶ παρὰ Γερμ.

1) Τὸ νὰ ἀναβιβάσῃ τις πρᾶγμα τι εἰς ἓν μέρος κοιν.: Τὸ ἀνέβασμα τῆς κύσσης 'ς τὸ βατώρι. Τὸ ἀνέβασμα τῶν ἐπείλων 'ς τ' ἀπάνω πάτωμα. 2) Ἀνάβασιν, ἀνοδοῦ σύννηθ.: Τ' ἀνέβασμα 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Κουρᾶζομαι 'ς τ' ἀνέβασμα τῆς σκάλας. Τὸ ἄλλογο δυσκολεύεται περὶ πολὺ 'ς τ' ἀνέβασμα παρὰ 'ς τὸ κατέβασμα. || Φρ. Κρῖμα 'ς τ' ἀνεβάσματα καὶ 'ς τὰ κατεβάσματα! (ἐπὶ κόπων ἀτελεσφορήτων) σύννηθ. Πρῶτο ἀνέβασμα (κατασκευὴ πίθου μέχρι τοῦ μέσου ὕψους), δεύτερο ἀνέβασμα (προέκτασις πίθου μέχρι πέρας) Σίφν. β) Ὁδὸς ἡ τόπος ἀνωφερῆς Μῆλ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἐν ἀνέβασμα θὰ περάσῃς κ' ἔπειτα εἶν' ὅλο κατήφορος Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Γερμ. γ) Μέρος διὰ τοῦ ὁποῦ δύναται τις νὰ ἀναβῇ Πελοπ. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Πρω.: Ἐδῶ εἶναι ἀνέβασμα Ἀρκαδ. Ἀνέβασμα γιὰ τὸ βουνὸ Λεξ. Πρω. 3) Αὐξήσις τῆς ἀξίας πράγματός τινος, ὑπερτίμησις Ζάκ. Σῦρ. κ. ἀ.: Τὸ ἀνέβασμα τῆς ζάχαρος-τοῦ νοικοῦ - τοῦ ψωμοῦ κτ. Συνών. ἀβγάτισιν 2, ἀβγάτισμα 2, ἀβγάτωμα. 4) Τὸ φούσκωμα τῆς ζύμης Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Κόπηκε τ' ἀνέβασμα τοῦ ψωμοῦ Λεξ. Δημητρ. Τῇ ζουμαρί' τ' ἀνέβασμα Χαλδ. 5) Δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, δύσπνοια, ἄσθμα Πελοπ. (Κορινθ. Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐτρεξα γρήγορα 'ς τὸν ἀνήφορο καὶ μ' ἔπιασ' ἐν ἀνέβασμα Λακων. Τὸν ἄρρωστο τὸν ἔπιασε ἀνέβασμα, δὲν πάει καλά Κορινθ. Ὑποφέρει ἀπὸ ἀνέβασμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέβασιν 3.

Πβ. ἀνέβα, ἀνέβασιν, ἀνεβασιά.

ἀνεβασμάτιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνεβασμάτ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀνηβασμάτ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέβασμα.

Τὸ ὑποστάν τὴν προσήκουσαν ζύμωσιν ἐνθ' ἀν.: Ζουμάτ' ἀνεβασμάτ' Χαλδ. Πβ. ἀνεβαστὸς Α 1.

ἀνεβασούρα ἡ, ἀμάρι. ἀνηβασούρα Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέβασιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐρα.

Δύσπνοια, ἄσθμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέβασιν 3.

* **ἀνεβαστῆς** ὁ, θηλ. ἀναβάστρα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω.

Τὸ θηλ. ἀναβάστρα εὐχρηστον μόνον εἰς τὸν ἑβδομον τρόπον τῆς κατὰ δέκα τρόπους παιζομένης παιδιᾶς τῶν πεντολίθων (λίγντζα). Ἡ παίζουσα θέτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ γραμμὴν τρεῖς λιθάρια καὶ κρατεῖ ἀνὰ ἓν εἰς τὰς δύο χεῖρας, ἀναρρίπτουσα δὲ τὸ τῆς δεξιᾶς ἀνταλλάσσει τὸ ἕτερον μὲ ἐν τῶν κατὰ γῆς κειμένων καὶ τοῦτο πρᾶττουσα τρεῖς λέγει ἐκάστοτε «ἀναβάστρα μ' καὶ κακάστρα μ', κρέμ' ε' ὠβγόπο σ'» Πόντ. (Κερασ.) Συνών. * ἀνεβήσιν.

ἀνεβαστὸς ἐπίθ. ἀναστὸς Μεγίστ. ἀνεβαστὸς Λεξ. Δημητρ. ἀνηβαστὸς Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μετακομίζει τις αἶρων εἰς τὰς χεῖρας Λεξ. Δημητρ.: Ἀνεβαστὸς ἦρθε τὸ πιάνο. 2) Ὁ ἀναβάς εἰς τόπον ὑψηλὸν Λεξ. Δημητρ.: Ἀνεβαστὸς 'ς τὸ κατάρτι - 'ς τὸ δέντρο - 'ς τὴν ἄκρην τῆς σκεπῆς. 3) Ὁ ὑποστάς ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης Μεγίστ. Πόντ. (Ὁφ.): Πίττες ἀναστὸς Μεγίστ. Ψωμὶ ἀνηβαστὸς Ὁφ. Συνών. ἀνεβαστὸς Α 1. Πβ. ἀνεβασμάτιν.

ἀνεβαστούρα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεβαστῆς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐρα.

Μοχλὸς τοῦ μύλου διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνυψώνουν ὀλίγον τι τὴν ἄνω μυλόπετραν, ὅταν θέλουν νὰ εἶναι τὸ ἄλευρον χονδρότερον. Συνών. ἀνεβάτης 5.

ἀνεβατήρας ὁ, ἀναβατήρας Ναύστ. ἀνεβατήρας Ζάκ. ἀνεβατήρα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. ἀναβατήρ.

Μηχανισμὸς ἐν γένει διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνυψώνεται βάρος (α) Μηχανισμὸς τῶν ἀτμομηχανῶν ἐργοστασίου συγκείμενος ἐκ δύο μεγάλων ἱμάντων, ἐπὶ τῶν ὁποῖων εἶναι προσκεκολλημένη σειρὰ καδίσκων ἐκ λευκοσιδήρου ἢ δέρματος, οἱ ὁποῖοι πληρούμενοι παρεσκευασμένης ζύμης, τὴν φέρουν πρὸς τὰ ἄνω τῇ βοήθειᾳ δύο τροχαλιῶν καὶ τὴν ἐκκενώνουν εἰς ἀγγεῖα Ζάκ. (β) Μηχάνημα τῶν ἀτμοκινήτων ἀλευρομύλων, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀναβιβάζεται ὁ σίτος εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἀλέθεται Κεφαλλ. (γ) Ὁ γέρανος τοῦ χαλκουργείου Ναύστ.

ἀνεβάτης ὁ, ἀναβάτης Εὐβ. (Κύμ.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,125 ἀνεβάτης Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κῶς Μύκ. Νάξ. (Ἐγκαρ. Φιλότ.) Πάρ. Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σκῦρ. Τήν. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεάτης Κάμπ. ἀνιβάτης Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνιβάτ' Σάμ. ἀνηβάτης Χίος

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβάτης. Τὸ ἀνιβάτης ἔχει τὸ ἐκ τροπῆς τοῦ ε κατὰ τὰ βόρ. ἰδιώμ., τὸ δὲ ἀνηβάτης κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ἀνηβαίνω παρὰ τὸ ἀνεβαίνω.

1) Ὁ ἐπιβαίνων ζώου Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ἡ πλοῦσια χιούτη του χύνονταν σὰν κῆμα τρικυμιστὴ 'ς τὰ στήθη τοῦ ἀναβάτη ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. φρ. Κατὰ τὸν ἀνεβάτη κὶ ὁ κατεβάτης (ἐπὶ ἀνθρώπων ὁμοίων) Κῶς Βρίσκουμι τὸν ἀνιβάτ', χάνουμι τὸν κατι-

